

et Sted hen, hvor Byens Udvikling ikke gør det nødvendigt snart igen at maatte flytte dem.

Medens jeg taler om Forholdene paa Amagers Vestside, vil jeg gerne omtale en Sag, som har Interesse for Beboerne paa Islands Brygge. Der hersker hos disse Beboere Angst for to Magasiner derude, hvor man mener, at der ligger Sprængstoffer, og man frygter, at der kan ske Ulykker. Men det er der i Virkeligheden ingen Fare for, thi det ene Magasin indeholder kun en hel Del Maskiner, som bruges i Laboratorierne, og som er opkøbt under Krigen; der ligger vist for op imod en halv Million Kroner derude, og om man i det hele taget faar Brug for dem, er et Spørgsmaal. Men jeg kan i alt Fald berolige Beboerne derude med, at der er ingen Fare ved disse Magasiner.

Jeg vil saa gerne gaa en lille Tur over paa Østsiden. Der har jeg været før, det ved den højtærede Minister meget godt; men jeg har i de mange Aar, jeg har deltaget i det offentlige Liv, lært, at skal man have gennemført en Sag, og har man undersøgt den til Bunds og er overbevist om, at det er rigtigt og forsvarligt at faa den gennemført, saa maa man blive ved at hænge i med den. Man maa ikke blive ked af det, selv om man ikke faar den ført igennem hverken første eller anden Gang, hverken i eet eller i fem eller i ti Aar; man skal blot blive ved; saa sejrer Fornuften nok til sidst. Vi Socialdemokrater har lært, at skal vi arbejde vort Parti frem, maa vi skaffe Resultater og overbevise Befolkningen om, at det, vi vil, er ikke alene ren Teori, men at vort Arbejde ogsaa medfører praktiske Resultater. Dette gælder ogsaa i denne Sag.

Jeg har mangfoldige Gange fremsat Ønske om at faa Strandvejen paa Østsiden af Amager fri, jeg har sagt, at det er et ganske unaturligt Forhold, at her ved København, hvor vi har Vandet paa begge Sider, kan vi paa et langt Stykke ikke komme ned til det, fordi Vejen er afspærret af Militæret. Den Bydel, jeg repræsenterer, har lidt overordentligt under, at vi har haft Militæret saa haardt ind paa Livet af os. Det var for mange Aar siden en Bydel, som var fattig og elendig, fra sidst i 80erne til først ind i 90erne; men da tog vi fra socialdemokratisk Side fat paa et stort Stykke Arbejde med at hæve denne Bydel

op fra Fattigdommen og Elendigheden, saa at den nu er blevet, tør jeg sige, en af de skønneste Indgange til Hovedstaden, og jeg vil være med til at arbejde for, at vi gaar videre, være med til at kræve, at vi kan komme ud til Søen; vi maa have Luft, vi maa have Lov at udvide vor Bydel, som det er naturligt og fornuftigst.

Den Vej, som ligger derude, den saakaldte Strandvej, tilhørte egentlig Amagerbønderne, og de havde Forpligtelse til at vedligeholde den. Men da de ikke havde Forstaaelsen af, hvilken Betydning den Vej vilde faa, saa sagde de i sin Tid til Militæret: Vil I vedligeholde Vejen, kan I overtage den. Staten har altsaa faaet denne Vej af Folket. Giv den nu tilbage igen til Folket! Jeg mener ikke hermed, at Staten ligefrem skal afgive Vejen, men kun, at den skal aabne den til fri Benyttelse; og jeg vil endda ikke gaa saa vidt at kræve, at den skal være aaben for kørende, jeg ønsker blot, at Vejen skal aabnes for spadserende og cyklende, for jeg ved, at den Vej, der ligger der nu, ikke kan holde til Kørsel. Denne Henstilling har jeg gjort adskillige Gange, men jeg ved ogsaa, hvilken Indvending jeg har mødt hver Gang, jeg har talt om den Sag, den Indvending nemlig, at der ligger Magasiner derude med Vaaben, og at det derfor er nødvendigt at have Stranden afspærret. Jeg har tidligere papeget, at saa bør de Magasiner flyttes. En Gang i Sommer læste man i Bladene, at nu skulde Krudtmagasinerne fjernes, nu blev der fri Adgang langs Vandet, og det var glædeligt og godt, at vi nu naaede ned til Stranden. Saadan kom Folk ogsaa og sagde til mig; men jeg trøstede dem med, at det skulde de ikke bygge paa, det holdt ikke Stik. Nej, sagde jeg, der er vist lang Vej endnu; der skal vist føres mange Forhandlinger endnu, før vi naar at komme ned til Stranden, men jeg har dog den Tro, at vi er et stort Skridt længere fremme, end vi har været.

Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at udtale mig lidt om nogle Artikler, der har staaet i nogle af Provenspressens Blade, efter at mit Partis Ordfører havde talt imod Fæstningsværkerne derude. Han nævnte i sin Tale, at det var kommet frem for ham, at Fæstningsværkerne ikke blev nedlagt; tværtimod blev de monteret. Kort Tid